

**SANTA
MONTEFIORE**

*Vremea
dragostei
și a
războiului*

Traducere din limba engleză și note
ANA MARIA SĂNDULESCU

LITERA

București
2020

Cântecul micului crescător de albine

Albine! Albine! Ascultă ce zumzăie albinele tale:
„De vecini te ferește, de găsești tu cu cale,
Dar tot ce se-ntâmplă să ne spui de îndată,
De vrei mierea din stup s-o mai guști vreodată!“

În ziua nunții ei, domnița cea frumoasă
Albinelor de veste le dă fără zăbavă,
Căci altfel ele pleacă departe de-a ei casă,
O părăsesc de-a pururi, nicipând să le mai vadă!
Și zboară-n depărtări, pierdute sunt și mor,
Depart de-ai tăi stupi călătoresc în nor,
Însă cinstit cu ele mereu dacă vei fi
Albinele nu pleacă și nu te-or amăgi.

Dacă de căsătorie, naștere, îngropăciune,
Peste mări și peste zări veștile le vei trimite,
Despre bucurie dalbă ori durere de tăciune,
Să te-ncredințezi mereu că Albinele-s vestite.
Lucrătoarelor din stup tu le spune despre toate,
Zburătoarele pricep nuntă, naștere și moarte,
Căci se-aseamănă cu noi, pot să-nțepe ori s-aline,
Și curioase ele sunt ca și oamenii, vezi bine!

De adaști lângă copaci când furtuna se abate,
Fulgerul vătămător iute poate să lovească,

Iar de stupi de te apropii și ai gânduri necurate
Albinele se-ntristează și-o să plece de îndată.
O să zboare-n depărtări, roi pribeag, rătăcitor,
Și-n zadar îți vei dori să mai guști din mierea lor,
Însă dacă le păzești de alean și vătămare,
Albinele îți vor fi dulce binecuvântare.

Rudyard Kipling

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Insula Tekanasset, Massachusetts, 1973

Dintre toate vechile clădiri placate cu șindrilă cenușie care au rezistat de-a lungul timpului pe insula Tekanasset, cea a clubului de golf numit Golful Crabului este una dintre cele mai frumoase. Construit la sfârșitul secolului al XIX-lea de câțiva prieteni din Boston care împărtășeau aceeași convingere, și anume că o insulă fără un teren de golf e una căreia îi lipsește singurul lucru ce contează cu adevărat, acest club domină coasta de vest și oferă o panoramă nesfârșită a oceanului. În partea dreaptă, pe un deal plin de verdeață, se află un far cu dungi albe și roșii precum cele ale unei acadele, folosit, în zilele noastre, mai mult de ornitologi decât de pirații pierduți pe mare, iar în stânga, plajele aurii și dunele de nisip înverzite unduiesc precum valurile, purtând pe crestele lor pâlcuri de trandafiri sălbatici. O specie de trandafiri cățărători un pic mai delicați împodobesc zidurile clubului, iar hortensii de un roz prăfuit sunt plantate în șiruri ce încadrează marginea proprietății, oferind privirii o abundență de sfere mari, pline de flori. Efectul e atât de frumos, că e imposibil să nu fii fermecat. Și, răsărind deasupra tuturor, pe acoperișul gri de ardezie, flutură steagul american în bătaia vântului sărat care mătură oceanul.

Insula Tekanasset, la care se ajunge doar cu charterul sau cu barca, e izolată de restul țării. Astfel, deși revoluția industrială a schimbat fața Americii, se pare că a omis complet Tekanasset, lăsându-i neatins pitorescul, clădirile inspirate de curentul Quaker, străzile pavate cu piatră cubică, și îngăduindu-i să-și păstreze ritmul somnoros, visător, în care valorile modei vechi se amestecă armonios cu arhitectura tradițională.

În Tekanasset nu există semne de circulație sau semafoare inestetice, iar magazinele care prosperă în oraș sunt buticuri fermecătoare ce vând lenjerii, cadouri, articole de toaletă, coșuri împletite de meșterii locali și bibelouri de fildeș. E un loc nostalgic, romantic, dar nu și sofisticat. Scriitori faimoși, actori și muzicieni din toată America vin să respire aerul proaspăt al mării, scăpând astfel de frenezia orașelor poluate și, totodată, găsesc inspirație în frumusețea peisajelor, în timp ce oamenii de afaceri înstăriți și familiile lor părăsesc centrele financiare ale lumii ca să-și petreacă verile aici.

Ca întotdeauna, clubul Golful Crabului continuă să fie inima insulei, doar că acum nu mai e centrul bârfelor anilor '60-'70, atunci când societatea se chinuia să țină pasul cu vremurile schimbătoare, iar vechile obiceiuri se ciocneau cu cele noi precum valurile de stânci. În zilele noastre, tinerii care au luptat atât de mult pentru schimbare acum au îmbătrânit, fiind mai puțin critici decât au fost părinții lor, iar conversațiile din jurul meselor de ceai sunt mult mai relaxate.

Dar în acea după-amiază de iulie a anului 1973, un incident care astăzi n-ar merita nici un comentariu a stârnit totuși un val de exaltare în rândul doamnelor care frecventau Golful Crabului. Abia aruncaseră o privire la cărțile de bridge înainte ca subiectul care le stătea tuturor pe limbă să le izbucnească pe buze, într-o explozie de indignare.

- Ei bine, draga mea, cred că e imoral și mi-ar fi rușine dacă aș fi în locul ei, a zis Evelyn Durlacher cu accentul ei târăgănat, de Boston, tuguindu-și dezaprobator buzele roșii.

Evelyn era vârful de lance al societății manierate. Mediul de viață îi reflecta valorile conservatoare și standardele morale înalte.

De la impecabilele ei seturi bluză-pulover de cașmir și felul în care își coafa părul castaniu-roșcat, până la casa frumos decorată și copiii bine-crescuți, nimic nu scăpa atenției sale. Iar atunci când îi bombarda cu critici pe cei din jur, dădea dovadă de aceeași râvnă meticuloasă pe care o punea în toate, precum și de o lipsă de generozitate înăscută.

- Pe vremea noastră, dacă voiai să rămâi singură cu un bărbat trebuia să te descotorosești de persoana desemnată să te însoțească și să-ți păzească reputația. Acum, cei tineri nu se mai controlează și nimeni nu pare să-i supravegheze, a continuat ea bătând ritmic în masă cu unghiile roșii ca niște gheare și privindu-și, distrată, cărțile. Jalnică mână. Îmi pare rău, Belle, mi-e teamă că o să te dezamăgesc.

Belle Bartlett și-a studiat cărțile, care nu erau cu nimic mai bune decât cele ale lui Evelyn. A tras un fum lung din țigară, scuturându-și cu regret bucele blonde.

- Tineretul din ziua de azi, s-a lamentat ea. N-aș vrea să fiu tânără în vremurile astea. Era mai bine în anii '40 și '50, când lucrurile erau foarte clare pentru toată lumea. Azi, limitele sunt prea estompate, n-avem altă șansă decât să ne adaptăm. Cred că tinerii de acum sunt pur și simplu pierduți și că n-ar trebui să-i judecăm prea aspru.

- Belle, tu mereu încerci să vezi ce e mai bun în toată lumea. Cu siguranță că până și tu trebuie să recunoști că Trixie Valentine a lăsat ștacheta jos, a insistat Evelyn. Efectiv, nu s-a comportat ca o tânără doamnă. Tinerele doamne nu fug după băieți prin toată țara. Ele sunt cele care ar trebui să se lase urmărite. Serios, purtarea ei a fost de-a dreptul dizgrațioasă.

- Nu doar că e dizgrațios, Evelyn, e imprudent, i-a cântat în strună și Sally Pearson, aruncându-și pe spate șuvițele lungi și lucitoare de păr șaten. Atunci când se lasă pradă bărbaților, își distrug reputațiile, iar așa ceva nu se mai poate reabilita niciodată, a spus ea gesticulând cu țigara pe care o ținea între două degete cu manichiură impecabilă și zâmbind plină de îngâmfare, fiindcă își amintea ce tânără exemplară fusese ea. Un bărbat are nevoie să vâneze, a mai spus Sally, iar femeia trebuie să fie un premiu pentru

care să merite să lupți. Fetele din ziua de azi sunt prea ușor de cucerit. Pe vremea noastră ne păstram pentru noaptea nunții, a continuat ea chicotind și apoi pufnind ușor. Iar dacă nu făceam asta, pentru nimic în lume n-am fi trădat secretul.

- Biata Grace, ce nenoroc pe ea ca fiică-sa s-o facă de rușine în felul ăsta! a adăugat Belle cu simpatie. E și mai oribil când te gândești că noi ne înfruptăm din asta precum vulturii.

- Ei bine, fetelor, la ce v-ați așteptat? a intervenit Blythe Westrup, mângâindu-și cocul de culoarea abanosului. E englezoaică. Au câștigat războiul, dar și-au pierdut moralitatea pe parcurs. Doamne, poveștile despre perioada aia sunt șocante. Fete care și-au pierdut capul...

- Și tot restul, a adăugat Evelyn sec, arcuindu-și o sprânceană.

- O, Evelyn! s-a minunat Sally punându-și porttigaretul între buze ca să-și ascundă zâmbetul, fiindcă nu voia ca prietenele ei să creadă că se bucura de acel scandal.

- Dar chiar știm că a fugit cu el? a întrebat Belle. Poate că-i doar o bârfă răutăcioasă. Trixie e o figură, dar nu e rea. Cu toții se grăbesc s-o judece. Dacă n-ar fi atât de frumoasă, lumea nici n-ar observa-o.

Evelyn a săgetat-o din priviri, iar gelozia i s-a citit, dintr-odată, în ochi.

- Draga mea, am auzit totul de la Lucy în dimineața asta, a spus ea ferm. Crede-mă, fiica mea știe despre ce vorbește. I-a văzut pe toți coborând în zori, dintr-o barcă privată, îmbrăcați ca vai de ei și purtându-se foarte dubios. Băiatul e englez, de asemenea, și el... A făcut o pauză și și-a strâns buzele într-o cută atât de fină, că aproape au dispărut, apoi a adăugat: El e... într-o formație rock'n-roll.

A articulat cuvintele cu dispreț, de parcă duhneau.

Belle a râs.

- Evelyn, rock'n-rollul e mort. Cred că băiatul e mai degrabă stilul Bob Dylan decât Elvis Presley.

- Aha, deci tu știi mai bine, nu-i așa? a întrebat Evelyn, încurcată. De ce n-ai spus?

- Tot orașul vorbește despre ei, Evelyn. Băieții ăia sunt britanici, arată bine și, pe deasupra, sunt și politicoși, sau cel puțin așa cred, a spus ea și a zâmbit văzând mutra acră pe care a făcut-o Evelyn. Își petrec vara aici, la reședința lui Joe Hornby.

- Bătrânul Joe Hornby? Chiar așa, doar știi cât de *excentric* e el însuși, a zis Sally. Spune sus și tare că e prieten bun cu Mick Jagger, dar l-ai văzut vreodată pe *el* pe insula noastră?

- Sau pe oricine care chiar să aibă vreo importanță? Joe Hornby susține că știe pe toată lumea. E doar un bătrân lăudăros, a spus Blythe.

- Se pare că băieții ăștia compun un album și că Joe îi ajută, a continuat Belle. Are un studio de înregistrări la subsol.

- Joe n-a mai produs nimic de cincizeci de ani! a exclamat Sally. A fost un muzician mediocru, iar acum nu mai are nici o treabă cu muzica. Și, oricum, cine finanțează proiectul ăsta? E limpede că Joe n-are bani, de asta sunt sigură.

Belle a ridicat din umeri.

- Nu știu. Dar se spune că în toamnă o să-i ducă într-un turneu, a adăugat ea ridicând din sprâncene. Asta o să coste o avere, nu credeți?

Părând hotărâtă să aducă subiectul înapoi la scandal, Evelyn a privit, precaută, prin cameră, apoi a zis, coborându-și vocea:

- Ei bine, din spusele lui Lucy, Trixie Valentine și prietena ei, Suzie Redford, au plecat cu barca vineri după-amiază și nu s-au întors până în dimineața asta. Suzie i-a spus lui Lucy să nu scape o vorbă nimănui. În mod clar, s-au ascuns de părinții lor. Nu pot spune ce au făcut, dar nu cred că trebuie să mergem prea departe cu imaginația ca să ne dăm seama. Doar știți cum trăiesc oamenii de genul ăsta. E dezgustător!

- Poate că Grace a crezut că Trixie era la Suzie! a sugerat Belle. Trebuie să existe o explicație.

Sally a intervenit:

- Îndrăznesc să spun că Suzie Redford poate să facă absolut orice. Nu există nici un fel de limite impuse în *acea* familie.

- Ei bine, sunt surprinsă, a adăugat Belle cu glas scăzut. Deși știu că Grace trece printr-o perioadă mai grea cu Trixie. Dar chiar

nu cred că Trixie ar fi dispărut trei zile fără să-și anunțe mama. Și, oricum, Freddie n-ar fi fost niciodată de acord.

– Freddie a fost plecat cu afaceri, a răspuns Sally, surâzătoare. Când pisica nu-i acasă...

– Totul pleacă de la felul în care îți crești copilul..., a tras Blythe concluzia. „*Cherchez la mère*!“, a adăugat ea, sumbru.

Belle a stins țigara.

– Nu se spune, de fapt, „*Cherchez la femme*“?

– E una și aceeași chestie, Belle, a ripostat Blythe. Nu e nevoie să privești mai departe de mamă. Poate că Grace e un model de virtute și sunt prima care să spună că e cea mai drăguță persoană pe care o cunosc, dar e prea îngăduitoare. Trixie are nevoie de un model ferm, iar Grace e slabă.

– Grace e indulgentă pentru că i-a luat ani plini de durere și de sarcini pierdute ca să ajungă să nască, le-a reamintit Belle. Trixie e mult așteptatul și singurul copil. Nu-i de mirare că e un pic răsfățată.

– Grace își petrece tot timpul grădinărint și încearcă să nu se gândească la asta, îmi închipui, a spus Sally. Cu o fiică precum Trixie, tu n-ai face la fel?

– O, Grace e un grădinar minunat, a adăugat Belle cu căldură. Grădinile din Tekanasset erau banale până să vină ea din Anglia și să le transforme pe toate cu bunul-gust și cu experiența ei.

Evelyn s-a încruntat, enervată.

– Nimeni nu-i pune la îndoială priceperea, Belle. Dar discuția noastră e despre felul în care își crește fiica. Iar acum, ia spuneți-mi, cine a dat cărțile astea?

– Eu, a zis Blythe. Licitez unu fără atu.

În acel moment, cele patru femei au fost luate prin surprindere de apariția lui Grace însăși, urmată de o femeie masivă, cunoscută sub numele de Mam'Mare. Evelyn a tăcut imediat. Mam'Mare era cea mai respectată și mai formidabilă femeie de pe insulă. Nu doar

¹ „Caută mărul stricac“ e un joc de cuvinte după expresia din franceză „*Cherchez la femme*“, care face referire la educația copilului: privește comportamentul mamei ca să-l înțelegi pe cel al copilului.

că era proprietara celei mai mari și mai vechi case, care data din 1668 și îi aparținuse celui dintâi colonist, dar era și unica fiică a bogatului baron Randall Wilson Junior. Acesta murise la venerabila vârstă de 95 de ani, lăsându-i întreaga lui avere, agonisită de pe urma afacerilor cu petrol. Despre ea se spunea că nu se măritase fiindcă nu găsise pe nimeni care să-i fie egal în privința averii și a intelectului. Acum trecuse de vârsta de 70 de ani, așa că nimeni nu mai vorbea în fața ei despre un subiect precum căsătoria, nici nu mai făcea aluzie la așa ceva, iar Mam'Mare nu dădea nici un semn de regret. Se purta cu cele mai apropiate prietene ca și cum făceau parte din familie și, asemenea tatălui ei, se bucura să-și împartă averea prin intermediul Fondului de Caritate „Randall Wilson“ sau să semneze cecuri atunci când se simțea îndemnată s-o facă.

Grace Valentine părea nelalocul ei în acest club, ca un cal de povară aflat pe o pășune plină de cai pursânge. Părul ei lung, castaniu, prins neglijent la spate cu un creion, era brăzdat de șuvițe cenușii, iar pantalonii bej de bumbac și cămașa lălâie contrastau puternic cu perfecțiunea rigidă a celor patru jucătoare de bridge. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu acele femei era strălucirea de diamant a unei broșe în formă de albină, surprinzător de rafinată, pe care o purta prinsă la piept. Unghiile îi erau roase, iar pielea mâinilor i se asprise de la anii de grădinărit. Nu era machiată; pielea ei fină, de englezoaică, fusese afectată de soarele din Tekanasset și de vânturile mării. Și totuși, ochii ei câprui erau plini de căldură și de înțelegere, iar fața încă păstra urmele frumuseții de odinioară. Atunci când Grace Valentine zâmbea, puțin rezistau dulceții aceluia zâmbet.

– Bună, Grace, a zis Belle pe când cele două femei treceau de masa lor. Bună ziua, Mam'Mare.

– E un joc bun? a întrebat Grace zâmbind.

– N-arată prea bine pentru mine, a răspuns Belle. Dar nu mă prea pricep la bridge.

– Ei, lasă, Belle Bartlett, că stai destul de bine, a dojenit-o Evelyn aruncându-i un zâmbet lui Grace și scrutându-i fața în căutarea vreunui semn de jenă. E doar modestă.

– Unde ai vrea să stai, Grace? a întrebat Mam’Mare, depășindu-le pe cele patru femei fără să le arate nici o urmă de interes, iar acestea s-au scufundat în scaunele lor, cu un aer de vinovăție.

Mam’Mare părea să aibă un al șaselea simț atunci când venea vorba despre ceva neplăcut. Acum își mijeia ochii de parcă ar fi știut totul și lovea cu bastonul în scândurile lucitoare de lemn fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea.

– Haide să stăm afară dacă nu e prea rece pentru tine, Mam’Mare, a răspuns Grace.

Mam’Mare a zis, chicotind:

– Nici vorbă să fie prea rece. Dacă ar veni un uragan, aș rămâne ultimul supraviețuitor.

Au trecut de ușile duble și au intrat pe o terasă largă, cu vedere la ocean. Câteva bărcuțe tăiau valurile precum lebedele, iar o pereche de câini negri se jucau pe dune în timp ce stăpânul lor se plimba, liniștit, pe plajă. Soarele după-amiezii era la asfințit, colorând nisipul într-o nuanță rozie. Un scoicar ciugulea, cu ciocul lui portocaliu-deschis, rămășițele unui pește. Grace a ales o masă la marginea terasei, lângă balustradă, trăgând un scaun de răchită și pentru Mam’Mare.

Bătrâna i-a dat bastonul lui Grace, iar apoi s-a prăbușit pe scaun cu zgomot. Câteva fire de păr argintiu i s-au desprins din coc, fluturându-i pe lângă ceafă ca niște pene.

– Iată, găina s-a așezat pe cuiabar, a zis Mam’Mare scoțând un suspin de satisfacție.

Apoi a pocnit din degete și, până să se așeze și Grace, a comandat deja cocktailuri pentru amândouă.

– Ai nevoie de o tărie, Grace, a spus ea, hotărâtă. Nu le băga în seamă pe hienele alea. Toate sunt foarte geloase pe tine, și pe bună dreptate, fiindcă n-au nici un strop din talentul tău.

– Sunt destul de cumsecade în felul lor, a răspuns Grace. Crede-mă, am întâlnit altele mai rele.

– Sunt sigură. În comparație cu englezoaicele, astea patru sunt blânde.

Grace a râs.

– O, nu-mi pasă ce spune lumea pe la spatele meu, atât timp cât pe față sunt prietenoase. Problema cu englezoaicele e că au gura prea mare, iar eu urăsc certurile.

– În cazul ăsta, eu prefer stilul britanic. Dacă oamenii au ceva de zis, ar fi cazul s-o facă direct, nu pe la spate. Ar trebui ori să creadă în ceea ce spun, ori să nu vorbească deloc. Evelyn Durlacher e doar o închipuită jalnică, și aproape că-s gata să i-o spun și ei. Ar trebui să-i fie rușine de necazurile pe care le-a provocat pe insulă cu limba ei ascuțită. De parcă ar căuta peste tot subiecte de bârfă. Îngâmfarea femeii ăsteia a devenit insuportabilă. S-a cocoțat atât de sus pe un pedestal, încât căderea o să-i fie dramatică.

Chelnerul a așezat băuturile pe masă, alături de un bol de porțelan plin cu alune. Mam’Mare și-a îndesat în el degetele groase, încărcate de inele, și a luat un pumn întreg de fistic. Fața îi era înșelător de blândă, cu fruntea lată, buze pline și zâmbitoare și obraji rotofei, care îi dădeau înfățișarea unei bunicuțe blânde, însă ochii ei de culoarea oțelului erau în stare să-i arunce într-o clipă o căutătură nimicitoare nefericitului care ar fi supărat-o și să-l transforme într-o stană de piatră. Totuși, privirea pe care o îndrepta către Grace vădea o afecțiune surprinzătoare.

– Ia spune-mi, ce pune la cale Trixie? Îmi imaginez că Evelyn a exagerat toată povestea așa cum îi convine – orice care s-o pună în evidență pe Lucy a ei, a spus Mam’Mare trăgând adânc aer pe nas și vădindu-și, pentru o clipă, duritatea din ochii de culoarea oțelului. Și-ar ține gura dacă ar ști măcar pe jumătate din ceea ce face Lucy, a încheiat ea.

Grace a oftat.

– Mă tem că, de data asta, Evelyn are dreptate. Trixie s-a îndrăgostit de un tânăr care cântă într-o formație. Nu mă deranjează, sunt sigură că el e foarte drăguț, dar...

– Nu-l cunoști?

– Nu.

– Zi mai departe...

– Trixie mi-a spus că o să petreacă un weekend în Cape Cod cu prietena ei, Suzie...

Respect Mam'Mare și-a ridicat sprâncenele, sarcastic.

– Suzie Redford! Fata aia are probleme și, oriunde există un conflict, ea se află în mijlocul lui.

– Sincer vorbind, așa spune că-s amândouă la fel de rele, a spus Grace zâmbind, înțelegătoare. Dar se distrează, Mam'Mare, și e prima dată când Trixie e îndrăgostită.

Bătrâna s-a uitat la fața blajină a lui Grace, la ochii ei căprui, catifelăți, la părul fin, ciufulit de vânt, și a clătinat din cap în fața blândeții acestei femei.

– Ce mă fac eu cu tine, Grace? Ești prea miloasă. Iar acum, ia spune-mi, unde s-au dus fetele *cu adevărat*?

– Au plecat cu formația.

– Și unde s-au dus?

– La un concert privat pe care l-au dat la Cape Cod pentru un prieten al lui Joe Hornby, care lucrează în industria muzicală.

Mam'Mare a sorbit din cocktail, gânditoare.

– Dar Trixie a fost descoperită.

– Da, Lucy i-a văzut pe toți întorcându-se cu barca azi-dimineață și i-a povestit mamei ei. Acum îmi închipui că toată insula vorbește despre asta. Trixie mi s-a confesat înainte să plece la serviciu. Știi că are o slujbă pe perioada verii la restaurantul Căpitanul Jack. Oricum, n-am avut timp să vorbim mai multe. În ciuda firii ei rebele, Mam'Mare, e o fată bună la inimă. Cel puțin a recunoscut totul.

– Doar fiindcă a văzut-o Lucy. Sunt sigură că nu ți-ar fi spus nimic dacă reușea să treacă neobservată. Mă tem că te face de rușine, draga mea, și ar trebui s-o pedepsești pentru tot restul vacanței. Pe vremea mea, așa fi fost bătută pentru mai puțin de atât.

– Dar nu trăim în timpurile acelea, Mam'Mare, și nici într-ale mele. Vremurile se schimbă. Tinerii sunt cu mult mai liberi decât am fost noi vreodată și poate că asta e un lucru bun. Putem să nu fim de acord cu muzica pe care o ascultă și cu îmbrăcămintea nepotrivită pe care o poartă, dar sunt tineri și sunt plini de pasiune. Protestează împotriva inegalității și a războiului – Doamne, e destul să te uiți la bietul meu Freddie, rămas cu un singur ochi

și cu cicatricea aia groaznică de-a lungul feței, ca să înțelegi că nu există câștigători în război. Tinerii din ziua de azi sunt curajoși și sinceri, iar eu îi admir pentru asta, a spus Grace, iar apoi și-a apăsat, cu degetele asprite, broșa în formă de albină de pe bluză. Poate că sunt idealști și naivi, dar măcar înțeleg că dragostea e singurul lucru care contează, a continuat Grace întorcându-și privirea către ocean și surâzând, gânditoare. Cred că mi-ar plăcea să fiu din nou tânără și să am întreaga viață înainte.

Mam'Mare a sorbit din cocktail.

– Cerule, Grace... mă uimești uneori. Atunci când toți ceilalți trag frâiele, tu le dai drumul. Oare să fie asta o caracteristică a britanicilor? Sau doar vrei tu neapărat să mergi împotriva curentului? Spune-mi, Freddie știe despre mica escapadă a lui Trixie?

Menționarea soțului ei a aruncat o umbră pe fața lui Grace.

– Nu i-am povestit încă, a răspuns ea cu glas șoptit.

– Dar o s-o faci?

– Nu vreau. S-ar înfuria. Dar o să trebuiască să-i spun. Altfel, o să audă de la altcineva. Mai mult ca sigur că de la Bill Durlacher, care i-ar povesti totul în timp ce se pregătește de lovitura a cincea! a exclamat Grace, râzând mai degrabă de îngrijorare decât de amuzament.

La gândul bârfelor căroră Bill Durlacher le-ar fi putut da drumul pe terenul de golf, pieptul planturos al lui Mam'Mare s-a întins în lungul mesei.

– Bill e la fel de rău ca și soția lui, a completat ea. Dar procedezi bine că-i spui și lui Freddie, pentru că n-ar vrea să fie ultimul om de pe insula asta care să afle.

– O să fie îngrozit, Mam'Mare. O să-i predice fetei pe tema disciplinei și o s-o țină închisă-n casă pentru tot restul verii. Iar apoi Trixie o să-și petreacă timpul plănuiind să se întâlnească pe ascuns cu băiatul ăsta, a spus ea râzând pe înfundate. O cunosc. Are mai mult *din mine* decât își dă seama.

Mam'Mare a părut surprinsă.

– Nu mi te pot imagina încalcând reguli, Grace.

– O, n-am fost dintotdeauna atât de cuminte.